

NORDBORNHOLM

Udgaar i Allinge-Sandvig.
Olsker, Rutsker, Re og Klemens.

Ansvarshavende Udgever:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 400 Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø. Forretningsann. 8 - 6Ø. **Fredag den 18. Oktober** Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret senest 2 Dage før Bladet udgaar. 1935

Ungdom.

I.

Jeg bryder mig ikke om, hvad du siger! Jeg har anskaffet mig et nyt Toilette, og nu vil jeg gaa!"

"Du trodser mig altsaa?"

Hun rystede paa Hovedet og skød de røde Læber frem.

Hans Ansigt blev mørkere. Det var deres første Tvist.

"Nu vel," sagde han, "saa faar du gaa uden mig."

Han vendte sig utaalmodigt fra den lille Rebel og gik hen til Vinduet. Havde han set paa hende, vilde han have opdaget, at en Skygge af Sorg gled over det lille smukke Ansigt.

"Det vil virkelig blive saadan et morsomt Bal," svarede hun pludselig.

"Jeg ønsker Ballet derhen, hvor Peberet gror!" raabte han. "Jeg har givet dig mit Svar, Nora."

"Og jeg mit," svarede hun med et Forsøg paa at se bestemt ud.

"Saa forstaar vi hinanden fuldkomment," sagde han, idet han trykkede paa Ringeapparatet.

"Schov," tiltalte han Tjeneren.

"Vil De pakke min Kuffert!"

Hun nynnede paa en lille, fransk Sang og gav sig til at ordne nogle Roser i en Vase.

"Skal du rejse bort?" spurgte hun ligegyldig.

Hun fik en udmærket Idé.

"Hvortil skal jeg adressere dine Breve?"

"Det behøver du ikke at besvære dig med," sagde han, "jeg skal nok give Schov Besked om det". Han vendte sig og forlod Værelset.

Hun kastede sig ned i Sofaen. "Det var ikke pænt af ham," sagde hun for sig selv, "at rejse sin Vej og lade mig blive alene midt i Sæsonen. Vi har jo ikke været gift mere end 6 Maaneder!"

Imens sad han inde paa sit eget Værelse og læste Aviserne. Han kiggede den lange Liste over fashionable Badsteder igennem og standsede ved "Lyttleton Sands" hvor han havde hørt, at der skulde være et aldeles brillant Fiskeri og et første Klasses Hotel. Han besluttede at rejse dertil. Toget gik 5,30. Han havde en halv Time til at gøre sig færdig i.

"Adresser mine Breve til Esplanade Hotellet Lyttleton Sands, Schov."

"Ja, Hr. Nevill. Lykkelig Rejse!" sagde den gamle Tjener, og Vognen var ude af Sigte.

II.

Det var en regnfuld Dag ude ved Kysten. Regnen skyllede hen ad Gaderne, en kold Vind blæste og trængte sig gennem hver Sprække i det daarligt byggede Hotels Vinduer og Døre.

Nevill, som var alene i Læseværelset, ringede arrigt paa en Opvarter.

"Se her," sagde Nevill og pe-

Dybbøl Mølle genrejses.

gedede med en tragisk Mine paa Kakkelovnen, fra hvilken en Mængde Sod og Røg væltede ud i Værelset.

"Ja, ser Herren," sagde Manden undskyldende, "saadan har vi det altid, naar Vinden blæser fra den Kant."

Nevill gik ud i Vestibulen.

"Er der Brev til mig?" spurgte han for tiende Gang paa samme Dag.

"Ja, her er et til Herren," sagde Portieren og rakte ham et Brev, som viste sig at være en Regning.

Det havde lysnet lidt i Nevills Ansigt, men nu blev det saa uendelig langt igen.

"Hvor er Salonen?" spurgte han tvært. "Jeg er nødt til at forlade Læseværelset for den forødmte Kakkelovns Skyld, som ikke gør andet end ryger."

"Ja, Herren forstaar, naar Vinden kommer fra den Kant, saa—"

"Ja, jeg ved det," næsten skreg han, fortvivlet over at høre den Frase gentaget.

Table d'hôte sammen med en gammel gnaven Frue, som sjældent aabnede sin Mund, uden naar hun vilde sige en Ubehagelighed.

Hans Tanker førtes uvilkaarligt til den hyggelige Spisestue derhjemme, hvor den paapasselige Schov altid var parat, men fremfor alt tænkte han paa det lille, smukke Ansigt, som han var vant til at se rettet leende mod sig fra den anden Ende af Bordet, midt imellem en Mængde smukke Blomster.

Saa slog han sig ned i Salonen. Ved Vinduet sad den gamle, gnavne Frue med et stort Strikketøj i Haanden. Nøglet var rullet ned paa Gulvet, han tog det høfligt op og rakte hende det. Hun gjorde en stiv Bøjning med Hovedet og hvædede: "Takker".

Han søgte at indlede en Kon-

versation.

"Afskyeligt Regnvejr i Dag."

Hun værdigede ham ikke i et Blik. Hun er døv, tænkte han, og hævede Stemmen:

"Det er meget koldt og regnfuldt i Dag."

Hun saa op fra sit Strikketøj et Øjeblik og tog Brillerne fra den krumme Ørnenæse.

"Unge Mand", sagde hun, "De bør ikke ræsonnere! Gud giver os nok Solskin, naar den Tid kommer." Derpaa pudsede hun sine Brillen og satte dem paa Næsen med et energisk Tryk, som fik Nøglet til at trille tværs over Gulvet.

Denne Gang besvarede han sig ikke med at tage det op.

"Han kan ogsaa gi' Dem Nøglet bemærkede han halvhøjt, da han gik forbi hende.

Han tog sin Hat og gik ud. Der fandtes ikke et Menneske paa Gaderne. Det maatte være en meget stillfærdig By. Kun en enlig Kystvagt marcherede frem og tilbage foran Toldkammeret.

"Er der ingen Udsigt til smukt Vejr?" spurgte Nevill.

Kystvagten rystede paa Hovedet. "Nej, det tror jeg ikke. Det vil regne hele Dagen, og det skal ikke undre mig, om det ikke ogsaa vil regne hele Dagen i Morgen. Herren forstaar, at med den Vind, saa — — — Men Nevill var forsvunden.

III.

Alt syntes at gaa mod Nevill. Regnede gjorde det værre end nogen Sinde. Han begyndte at længes hjem igen, og lovede sig selv paa Forhaand at tilgive Nora og med nogle venlige Ord komme hende i Møde. Han saa i Aanden allerede hendes Forundring og Glæde, naar hun fik ham tilbage.

Naar alt kommer til alt var han dog maaske gaaet lidt for haardhændet til Værks. Han havde været en rigtig Tyran. At tæn-

ke sig, at de blot havde været gift i 6 Maaneder, og han havde nægtet hende at gaa paa Bal af blot og bar Egoisme. Og saa var hun gaaet uden ham. Det var rigtigt af hende, tænkte han ved sig selv, med denne fuldstændige Omkalfatring af Anskuelser, som er saa betegnende for heftige Naturer. Han rejste sig op og tog fat i Kufferten. Han vilde rejse med næste Tog.

Avisdrene begyndte at udraabe Aftenbladene. "Ekstrablad" raabte de i Munden paa hinanden. Han fo'r op. Hvad var det, han hørte?

Panik, foraarsaget ved en Ildebrand i London! 30 Damer indebrændte i en Balsal!

En anden hæs Røst gentog Raabet.

"Ildebrand paa et Londonbal, 30 Damer indebrændte!"

Han holdt Vejret af Forskrækkelse. Inden han vidste et Ord af det, var han ude paa Gaden efter et Ekstrablad. Han aabnede Aftenen. Her stod det: "Ildebrand paa Fru Elise Barrings Bal". Han stønnede højt; det var jo det Bal, hun skulde til. Han dirrede over hele Kroppen. Bogstaverne dansede rundt for ham, og han kunde ikke læse Beretningen til Ende.

Han styrtede op ad Trapperne og begyndte at pakke sin Kuffert. Derpaa saa han paa Rejselisten. Du store Gud, han var tvungen til at vente til næste Dag. Toget gik ikke før næste Morgen Kl. 7,15 Og Avisdrene blev med hæse Stemmer at udraabe den stygge Ulykke.

Han gik frem og tilbage i den lange Korridor. Gongongen kaldte til Table d'hôte, men han hørte det ikke. Han vedblev kun at gaa frem og tilbage.

En Dør aabnedes, og han hørte en Kvinde le, en smuk, sølvren Latter, som mindede ham om Nora.

Hvorfor var han ikke gaaet med til Ballet? Han kunde maaske have reddet hendes Liv. Han trak sig hastigt tilbage, da en Pige kom ud fra Værelset.

"Lad det ikke være for længe, Viktorine!" lød en Stemme inde fra Værelset.

Han standsede som forstenet, derpaa styrtede han uden at tænke paa derind.

Paa Sofaen i det halvmørke Værelse laa en Dame i en blød Hjemmedrøgt, saa oversaaet med Kniplinger og Broderier, at man knapt kunde se et lille, lyslokke Hoved.

Hun vendte sig mod Døren.

"De har taget fejl, dette er et privat Værelse."

"Nora, Nora," raabte han og sluttede hende i sine Arme.

"Du krøller min Kjole," sagde hun med et Forsøg paa at være alvorlig, men derpaa brast hun i Latter, en saadan fortryllende hjertelig Latter. "Du savnede mig altsaa," sagde hun triumferende, idet hun slog Armene om hans Hals og hvidskede:

"Jeg gik ikke paa Ballet, og saa rejste jeg hertil for at overraske dig."

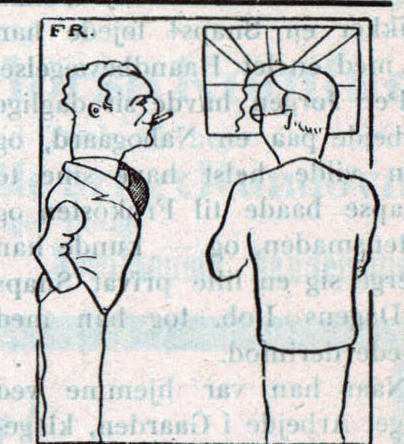
Hun satte sig op, hendes Øjne lyste af Glæde, hun var lykkeligvis uvidende om den Fare, hun var undgaaet,

"Om det blot vilde holde op med at regne," sagde hun. Først spurgte jeg Opvarteren, siden Portieren og tilsidst Hotelværtten, men alle svarede de:

"Ser Fruen, naar Vinden blæser fra den Kant, saa — — —"

Nevill kyssede Fortsættelsen bort.

(Sorø Amt.)

Hold op med at drikke, husk paa, at Alkohol svækker Synet!

Sikke noget Sludder! Naar jeg er rigtig fuld, ser jeg dobbelt!

Mor har siddet og spillet for sin Søn, som interesseret har iagttaget hendes Behandling af Pedalerne. Da hun spørger: Naa, lille Per, hvad synes du saa om mit Spil? — svarede Drengen:

— Jeg synes, du giver den meget Gas!

— Bor der nogen her i Huset, der hedder Hansen?

— Ja, der bor en i Stuen, to paa 1. Sal, en paa 2. Sal og tre i Tagetagen.

